

ה"ת 20065/12/21 - פנחס אדרי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 20065-12-21 אדרי נ' משטרת ישראל - תחנת נהריה
תיק חיצוני:

בפני מבקש נגד משיבה
כבוד השופטת לובנה שלאעטה חלאילה
פנחס אדרי
מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), נוסח חדש, תשכ"ט - 1969, להחזרת תפוס, רכב מסוג מיצובישי לנסר, מועד עלייה לכביש 2015, הרשום על שמו של המבקש ונתפס ע"י המשיבה בחודש ספטמבר 2021 (להלן: "הרכב").
2. מתגובת המשיבה ומטיעוני הצדדים עולה כי ביום 10.10.21 הוגש נגד בנו של המבקש, מר אלמוג אדרי (להלן: "אלמוג"), במסגרת ת.פ. 20476-10-21, כתב אישום המייחס לו עבירות שונות ובין היתר חבלה במזיד ברכב, נהיגה פוחזת של רכב, נהיגת רכב כשרישיון הנהיגה פקע מעל שנתיים ונהיגת רכב ללא ביטוח. במסגרת כתב האישום עתרה המשיבה לחילוט הרכב, לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי.
3. המבקש טען בבקשתו להחזרת תפוס, כי הוא הבעלים הרשום של הרכב וכי הוא נכה בשיעור של 100% הזכאי לשירותים מיוחדים מטעם המוסד לביטוח לאומי. נוכח מצבו הרפואי טען המבקש כי אינו יכול לנסוע בתחבורה ציבורית וכי הוא רכש את הרכב כדי שזה יהיה זמין לרשותו להסעתו לטיפולים רפואיים ככל שיצטרך. עוד טען כי אין לו כל קשר לעבירות שבוצעו לכאורה ע"י הבן, הוא לא ידע עליהן ואף לא ידע על כך שהבן לקח את הרכב ללא רשותו.
- לבקשה צירף המבקש תיעוד רפואי ומסמכים מטעם המוסד לביטוח לאומי המראים כי הוא סובל, בין היתר מסכרת, לחץ דם, בעיות לב וריאות.
4. המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי הרישום במשרד רישוי הינו דקלרטיבי וכי מחומר הראיות עולה זיקה מהותית בין אלמוג לבין הרכב. מכאן קיים אלמנט מניעתי והרתעתי המצדיק את חילוט הרכב.

תפיסה - מסגרת נורמטיבית

5. ובכן, הסמכות לתפיסת חפצים, החזקתם והחלטה בדבר גורלם מוסדרת בפרק הרביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), התשכ"ט - 1969 (להלן "**הפקודה**") בסעיפים 32 ועד 42.

סעיף 32 (א) **לפקודה** קובע :

"32. (א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

סעיף זה קובע, למעשה, **את העילות לתפיסת החפץ** :

* באותו חפץ נעברה עבירה;

* עומדים לעבור בו עבירה;

* שהחפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי;

* שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה;

* שניתן כאמצעי לביצוע עבירה.

6. סעיף 33 לפקודה קובע את סמכותה של המשטרה להחזיק חפץ שהגיע לידיה לפי סעיף 32 עד אשר יוגש לבית המשפט **וסעיף 37** לפקודה דן במקרה בו נתפס חפץ כאמור מכוח הוראת סעיף 32(א) לפקודה, ולאחר מכן הוגש משפט נגד אדם "על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו", אך אותו חפץ לא הוגש כראיה במשפט.

7. סעיף 34 קובע את סמכותו של בית המשפט ליתן צו בענין התפוס על ידי מסירתו למי שתובע זכות בו או לאדם פלוני או שינהגו בו בדרך אחרת וסעיף 39 מקנה לביהמ"ש הסמכות להורות על חילוטו של חפץ, כאשר הפעלתה של סמכות זו נתונה בהתקיים שלושה תנאים מצטברים: בעל החפץ הורשע בדין, החפץ נתפס על ידי המשטרה והחפץ סייע לבעל החפץ לבצע את העבירות בהן הורשע.

8. המבקש בענייננו לא העלה כל טענה בדבר חוקיות תפיסת הרכב והשאלה שיש לבחון למעשה הינה, אם יש הצדקה להמשך החזקתו ע"י המשיבה. במסגרת זו על ביהמ"ש לבחון מהי תכלית התפיסה ובהמשך, אם ניתן להשיג תכלית זו באמצעים פחות דרסטיים מאשר שלילת זכות הקניין של הבעלים לכאורה בחפץ התפוס ואם ניתן לשחררו בחלופת תפיסה.

9. לענין התכלית להמשך החזקתו של החפץ, עקרונית ניתן להצביע על שלוש תכליות עיקריות העשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת חפץ: מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראיה בבית המשפט" (בש"פ 342/06) **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל**.

10. נוכח טענות ב"כ המשיבה וכתב האישום שהוגש נגד הבן, ברור כי התכלית להמשך התפיסה הינה הבקשה לחילוטו במסגרת ההליך הפלילי. בנסיבות אלה על ביהמ"ש לבחון למעשה את פוטנציאל החילוט.

11. דומה כי הזיקה בין הרכב לעבירות המיוחסות לבן אלמוג עולה היטב מכתב האישום, כאשר בהקשר זה נטען בכתב האישום, בין היתר, כי ביום 21.9.21, אלמוג הבחין במתלוננים נכנסים לרכב, אז החל לנסוע בצורה פרועה תוך שהוא עוקף את רכב המתלונן ומתנגש עם רכבו ברכב המתלונן וגורם במזיד חבלה לרכב. אלמוג חסם את רכב המתלונן ויצא מרכבו כשהוא אוחז במוט ברזל, ניגש אל רכב המתלונן כשישביו בתוכו והחל להכות בשמשת הנהג ובשמשה הקדמית. לאחר מכן חזר לרכב והחל בנסיעה.

לאחר שהמתלוננים עזבו את הרכב ויצאו מחוצה לו, החל אלמוג בנסיעה פרועה לאחר, בניגוד לכיוון התנועה ובחזרה לרכב המתלונן. בהגיעו, יצא מרכבו ואיים להרוג את המתלוננים בכוונה להפחידם.

12. השאלה העיקרית בעניננו נוגעת אפוא לבעלות ברכב. שאלה זו עולה על רקע הרישום במשרד רישוי על שמו של המבקש, כאשר בפועל נראה לכאורה כי מי שעושה שימוש תדיר ברכב זה היה אלמוג.

המבקש מסר גרסה במשטרה אודות הרכב. הוא נשאל למה הרכב נמצא אצל אלמוג והשיב **"אלמוג היה משרת אותי והיה מסיע אותי לבתי חולים ברכב הזה מההתחלה כשקניתי אותו ואז אלמוג עבר לגור לכיוון הקריות ואח"כ לנהריה אז הרשיתי לו להשתמש ברכב"**. הוא נשאל מי משתמש ברכב והשיב **"אלמוג ועכשיו יש לו שלילה אז יש לו חבר שמסיע אותו באוטו, אני לא יודע מה שמו של החבר. חוץ מהם אין אף אחד שנוהג. לשאלתך לי אין רישיון נהיגה ואני לא משתמש ברכב הזה או ברכב אחר"**. (ההדגשות לא במקור).

המבקש נשאל מי קנה את הרכב וענה **"הבן שלי היותר קטן, מתן, הוא בן 27 או 29. הוא שילם עבורו וזה על השם שלי כדי שזה יהיה רשום נכה שיעזור לי עם הרכב"**. המבקש טען כי הוא עשה את הטסט ואלמוג עשה את הביטוח ועת נשאל ממתי הרכב נמצא בשימוש של אלמוג ענה **"מלפני שנתיים מתן שילם וקנה את הרכב הזה ובהתחלה למשך שנה הרכב היה על השם של מתן ולאחר שנה העביר במשרד הרישוי את הרכב על השם שלי כדי שאלמוג ישתמש בו ויעזור לי....מהיום שמתן העביר בעלות מהשם שלו לשם של אלמוג הרכב נמצא אצל אלמוג והוא משתמש בו"**. (ההדגשות לא במקור).

המבקש נשאל מתי פעם אחרונה אלמוג הסיע אותו ברכב וענה כי בחודש 6.20 היה מאושפז ומורדם בבית חולים מספר חודשים ומאז אלמוג לא הסיע אותו ברכב והוא (המבקש) לא השתמש ברכב בכלל.

13. על סמך גרסה ברורה זו של המבקש בחקירה, אני סבורה כי קיים פוטנציאל לחילוט הרכב. נראה כי חרף הרישום של הרכב במשרד הרישוי, גרסתו של המבקש מצביעה על זיקה רחוקה בינו לבין הרכב. למבקש עצמו אין רישיון נהיגה והוא אינו עושה שימוש עצמאי ברכב. הרכב נרכש ע"י בנו מתן ונרשם במשרד רישוי ע"ש המבקש אך בשל העובדה כי הוא נכה וככל הנראה לקבלת הטבות שונות הקשורות ברכב. בפועל, המבקש לא עשה שימוש ברכב לפחות כשנה ושלושה חודשים לפני תפיסתו, ובמהלך כל התקופה הרכב היה מוחזק ע"י אלמוג.

מכאן ונוכח השימוש ברכב לצורך ואגב ביצוע העבירה, קיימת עילה ותכלית להמשך תפיסתו של הרכב.

14. חרף האמור, הכלל הוא כי מקום בו ניתן למצוא נוסחת איזון נאותה כאמור, ראוי להחילה, תוך שחרור התפוס אגב קביעת תנאים מידתיים הולמים להגשמת תכלית משולבת של הגנה על האינטרס הציבורי ושמירה על זכויות הפרט (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל).

למעשה על בית המשפט לקבוע אם ניתן להשיג את תכלית התפיסה במקרה כאן על דרך של קביעת "**חלופת תפיסה**", היינו, על-ידי שחרור החפץ בתנאים שיש בהם כדי להבטיח את מימוש תכלית התפיסה ומנגד לצמצם את הפגיעה בזכות הקניין של בעל הזכות בחפץ התפוס.

(רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג(3) 312, 323-324 (1999); בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464, 476-477 (2000); בש"פ 7023/03 אבוטבול נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 17.8.2003), בש"פ 9469/09 מלאק זיאדנה נ' מדינת ישראל).

כבר נפסק כי כאשר תכלית התפיסה היא הבטחת אפשרות חילוט החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי שיש לו קורלציה עם ערכו הכלכלי (בש"פ 8009/07 מ.ג.ש מיכאל עבודות בטון ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל).

15. במכלול הנסיבות, לאחר שבחנתי את פוטנציאל החילוט של הרכב, לאחר שלקחתי בחשבון את מצבו הבריאותי והכלכלי של המבקש ועל רקע שוויו המוערך של הרכב, אני מורה על שחרור הרכב בתנאים המצטברים הבאים:

- הפקדת ערבון כספי בקופת ביהמ"ש בסכום של 12,000 ₪, או ערבות בנקאית לא מוגבלת בזמן, בסכום דומה;
- שעבוד הרכב לטובת המדינה; השעבוד יירשם ברשם המשכונות ובמשרד רישוי;
- המצאת פוליסת ביטוח לרכב שתהא אף היא לטובת המדינה (המוטב עפ"י הפוליסה, תהא מדינת ישראל);
- ייאסר על המבקש ו/או מי מטעמו לבצע כל דיספוזיציה ברכב;
- המצאת ערבות צד ג' ע"ס של 15,000 ₪, להבטחת מילוי התנאים. על הערב שיוצע להציג אישור על משכורת

קבועה העולה על 5,500 ₪ ברוטו לחודש.

לאחר מילוי כל התנאים, ניתן יהא לשחרר את הרכב לידיו של המבקש.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים

ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"ב, 31 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.